

RUNDVANDRING PÅ EN LITEN Ö

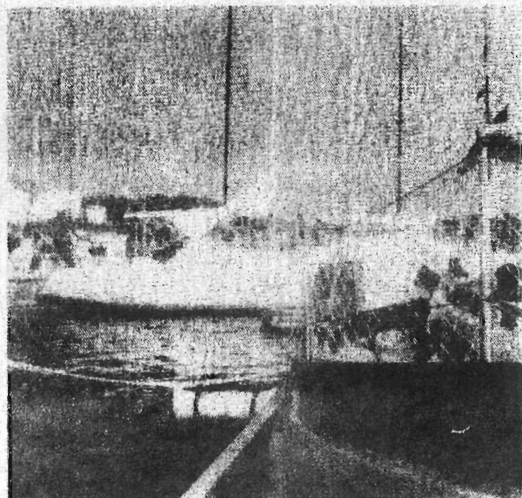
Jag vill ta er med på en liten vandring på min fäderneö, Ungskär i Blekinge östra skärgård. Jag har ju tidigare skrivit i Brevduvan om ön i gamla tider, så nu kan det väl passa att se hur det är där nuförtiden.

Naturligtvis skall vi hälsa på de äldsta som ett både goda och mindre goda tider på ön. Vi börjar lämpligen med Ungskärs allra äldste, Harry Petersson 88 år. Man kan knappast tro han är så gammal där han sitter och kloftar ålkrokar eller arbetar med ryssjorna, något som han gillar skarpt. Ibland är han också ute med nätten vid inomskärsfisket. Hans hustru Clara, 60 år, är också pigg och glad. Hon visar mig foton, vackra sådana på släkt och vänner. Det är verkligen trevligt se dessa gamla så glada på sin ö.

Astrid bor troget kvar på sina fäders ö. Hennes fönster vetter utåt sjön så hon kan se båtarna komma och gå. När möte hålles i Ungskärs missionshus går Astrid gärna dit, liksom också Rut och Elias de båda makar som bor granar med Astrid. Rut och Elias trivs där de sitter och minns en hel del från tider som svunnit. Redan som liten pojke var Elias med på färder med öppna sk "vrakekor", drivna med segel och aror till bi a Kalmars och Mönsterås i och för försäljning av salt sill, blodlakad sill och salt torsk, vilken vara gick speciellt bra att sälja vid tiden för Mönsterås marknad den 5 oktober. Hos dem finns även många foton av barn, barn-arn och barnbarnsbarn pryddligt uppsatta till glädje för de gamla.

På vagen möter vi Anders. Han har sett många både gra och soliga dagar på ön. Sedan makans död har han lätt sköta hem, hushåll samt sonen som var liten vid moderns död. Allt har han klarat galant. Sonen är nu vuxen och fiskare hemma på ön.

När jag nu besöker ön vill jag också hälsa på Ingrid som sitter vid sitt treluftsfönster med skön havsutsikt. Ingrid har det trevligt i sitt hem, men på havet som idag ligger skönt stilla försvann 1955 fyra män sparlost. Det var Ingrid's make och son, den sistnämnde min skolkamrat. De båda andra var också far och son, sonen där också en skolkamrat till mig. Alla kända som duktiga fiskare och saknaden var stor. Allt detta minns jag så väl men lägger samtidigt märke till hur tacksam denna ensam-



Sommarseglare i Karlskrona

ma fiskarhustru är: vid kortare vistelser på Karlskrona lasarett är hon tacksam över god värd och vänlighet, glad över besök, glad över de barn och barnbarn som besöker henne. Och hon reser till dem ibland. Man blir själv glad över att se hur Ingrid håller humoret uppe.

Även Lennart kommer och vandrar på vagen till hamnen. Lennart har hela livet fört batar till obornas nytta men så blev han sjuk och fick vistas på lasarettet i flera omgångar. Han är nu bättre och även han har trots motgångar ett förvanansvärt tålamod och det är fint se honom.

Lennarts son Lars-Ingmar bygger ett stort hus på Ungskär. Det är sällsynt numera med ett nybygge på vår ö. Jag går till dem där de arbetar hårt med sitt bygge. De båda kamraterna Lars-Ingmar och Göran är överens om att de trivs bättre på ön än i staden. Båda har familjer och små barn att försörja.

Rundvandringen på ön är slut och det blir att återvända till sina göromål, samtidigt som jag tänker och säger att man skall på bästa sätt hjälpa dessa som vill bo i skärgården till att få ha bra kommunikationer med staden med lämpliga batar. Vidare att låta dem få behålla sitt inomskärsfiske vilket tillhoppa med havsfisket ju är en betingelse för dessa fiskares fortsatta existens därute.

Knut Andersson